

La vellesa no està rendida amb l'esbarjo

Autoria: Antònia Carré-Pons

Títol: *El càsting*

Editorial: Club Editor, Barcelona, 2024

147 pàgines

Després de *Com s'esbrava la mala llet*, Antònia Carré-Pons, filòloga catalana i editora a Cal Carré, publica una comèdia on torna a desenvolupar la temàtica gerontològica. Les protagonistes d'aquesta obra són l'Ernestina i la Paula, una parella de velles jubilades què viuen juntes. La Paula, que era professora i tenista, és una dona racional i pragmàtica. Per la seva banda, l'Ernestina, actriu retirada, és una dona imaginativa, emocional, hiperbòlica i hipocondríaca. Totes dues estableixen un diàleg quotidià —qui va a fer la compra?, vols un vermut?—, a la vegada que reflexionen sobre la vida passada, l'amor, les pors, el pas del temps, la memòria, la vellesa i la mort.

La Paula, en un intent d'apaivagar una mica les derives extravagants de la seva companya, decideix proposar-li una idea: llogar una habitació de la casa a una persona jove. I així s'inicia el càsting. Comencen a desfilir les aspirants: una cuinera de pastissos que treballa per a una *wedding planner*, una comptable que acaba de deixar-ho amb la seva parella, una noia que apareix acompanyada del seu xicot, que no la deixa parlar i la infantilitza, i una estudiant de medicina amb unes idees inquietants. Les converses, sempre acompanyades d'olives i vermuts o té i pastetes, van traçant aquest

diàleg intergeneracional, on les dues velles incomoden a les possibles llogateres amb preguntes excèntriques i fora de lloc. Així, l'obra ens apropa tant a les experiències de la vellesa, com a les problemàtiques a les quals s'enfronta la gent jove actualment: la precarietat laboral, les dificultats per trobar un habitatge, l'auge de l'extrema dreta, el masclisme o el racisme.

A l'obra hi trobem moltes referències tant cinematogràfiques —com quan l'Ernestina espia als veïns del davant amb uns prismàtics, una escena que ens recorda a *La finestra indiscreta*—, com teatrals, ja que l'ex actriu decideix posar-se per a cada visita un vestit de les diferents obres que ha representat al llarg de la seva carrera. Així mateix, també hi trobem ressonàncies de la poesia catalana medieval —àmbit d'investigació de l'autora— com ara aquest vers d'Ausiàs March: “Vós qui sabeu de la tórtora el costum”.

La novel·la destaca per la seva forma literària: un diàleg sense guions que aconsegueix ser prou evocador per a evitar els passatges narratius o descriptius sense que el lector es perdi. Aquest repte formal no és un obstacle per a que a través dels diàlegs es generi una atmosfera i el lector pugui imaginar-se com és aquesta casa, gran i resclosida, i com són elles, cada una amb un caràcter molt definit.

Ara donem un cop d'ull a l'estructura, perquè l'obra se'ns presenta dividida en dues parts: “La idea”, on l'autora ens presenta als personatges, i “El càsting”, on comencen les visites de les aspirants a llogar l'habitació vacant. A més, està conformada de capítols breus i intervencions àgils, que propicien una lectura amena. La brevetat no és, en tot cas, sinònim d'absència de profunditat, ja que a través de les escenes de la novel·la Carré-Pons reivindica una vellesa on hi té cabuda la diversió i l'exploració de noves experiències: “la vellesa no està rendida amb l'esbarjo”. Així mateix, amb la construcció de la resta dels personatges, també ens presenta una joventut diversa, trencant els tòpics relacionats amb l'edat: “hi ha joves que han viscut més que moltes persones grans”. Un diàleg que parteix de la consciència de les diferències, en aquest cas d'edat, sense que això impliqui que no hi hagi punts de connexió, ja que tots els personatges d'aquest càsting, tinguin vint-i-tres o setanta-cinc anys, ressonen sota la frase de Txékhov: “anar vivint anar veient”.

Sara Cordero Moll